Gazeta SF - fanzin electronic de literatura si cultura speculativa

Moartea stăpânului iluziilor

2011-09-22 09:09:10 Liviu Radu

În seara în care Leew, în mijlocul petrecerii, a simțit că vinul n-are gust, iar ochii i-au zăbovit pe trupul desăvârşit al unei dansatoare, trezind în el admirație pentru proporțiile armonioase ale acesteia şi doar atât, Stăpânul Iluziilor, Domnul Amăgirilor a ştiut că venise vremea Morții.

S-a ridicat încet şi a trecut liniştit printre invitații care dansau, risipind în jur zâmbete şi saluturi amabile. A reuşit să iasă din sala imensă – ce sclipea în lumina sidefie a candelabrelor ce-şi modificau continuu forma – fără să atragă atenția nimănui, lăsând impresia că dispărea pentru o clipă, ca o gazdă grijulie, că totul era în regulă, că nu exista nici un motiv de îngrijorare…

Dar Leew ştia că numai vechea îndemânare de Stăpân al Iluziilor îl făcuse să se poarte, în aparență, atât de degajat…

Apoi s-a refugiat în biroul lui vechi, din turnul de la răsărit al palatului de pe Culmea Străvezie a Norilor de Primăvară. Nu mai călcase pe acolo de multă vreme, din clipa în care ajunsese să stăpânească pe deplin Arta Amăgirii… Păianjenii puseseră stăpânire pe colțurile încăperii mici, întinzându-şi pânzele diafane peste teancuri de cărți vechi, legate în piele, şi mormane de pergamente mototolite, din alte ere… Înțelepciune din trecut, din vremurile în care Iluzia şi Amăgirea, surorile gemene ale Imaginației, nu dispuseseră de o tehnologie mai evoluată… Dar puterea lor fusese întotdeauna la fel de mare, pentru că, fără ele, cine ar avea curajul să se privească în oglindă?

Peste mobilele vechi, solide, din timpul primului Maestru, se aşternuse praful…

Leew nu l-a băgat în seamă. Nici păianjenii. S-a aşezat în fotoliul vechi, acolo unde zăbovise ani în şir, cu nasul în filele pe care goneau, rămânând totuşi pe loc, literele stacojii, cu forme bizare, scrise de mâini transformate demult în oale şi ulcele… S-a lăsat pe speteaza tare şi a privit, fără să vadă, firişoarele de pulbere ce dansau, sclipind argintiu, în razele de lună ce pătrundeau prin ferestruica încăperii…

Ştia că o asemenea clipă avea să vină. Ştia că alegerea momentului îi aparținea. Că putea, dacă voia, să-şi exercite Arta asupra lui, să-şi creeze iluzia că n-avea motive de îngrijorare, că putea să-şi îndeplinească atribuțiile fără dificultate… Dar un Maestru care nu-şi cunoaşte limitele… care se lasă cuprins de amăgire… cum ar putea controla Amăgirea, atât de necesară celorlalți?

Să mori când trebuie… o adevărată ştiință, o adevărată artă… să surprinzi acea sclipire întunecată a simțurilor ce simt nevoia odihnei, acel scârțâit subtil al rotițelor ca au început să şovăie… să te opreşti când bucuria amenință să se transforme în tristețe sau, mai rău, în resemnare…

Ce-i datoria fără plăcere? Ce-i obligația fără speranță, fără compensație? O roată de moară pe care o învârți mecanic, neaşteptând nimic… un simplu gest rutinier, animalic, înjositor…

Gata! Se terminase! Nu putea trăi din amintiri!

Venise vremea încheierii socotelilor. Leew a oftat, cuprins de un regret tardiv, nu din cauza hotărârii de neschimbat, de neclintit, pe care o luase într-o fracțiune de secundă, ci pentru că seara asta, care trebuise să ofere atâta bucurie, se încheiase înainte de vreme… Să nu simți gustul vinului… Să nu simți atracția primăverii ce se scurge în trupuri, ca seva în copaci…

Apoi, o dată depăşită clipa de regret, Leew a decis să-şi încheie viața într-un mod demn de ceea ce fusese. Printr-o iluzie grandioasă, care să ascundă clipa de îndoială şi regret prin care trecuse. Printr-o amăgire convingătoare…

A petrecut restul nopții în încăperea ce devenea tot mai rece, mai înghețată, meditând… Iar când razele trandafirii, ca petalele de roze culese din Grădina Bucuriilor Uitate, au năvălit triumfătoare prin fereastră, înfigând săgeți de lumină în praful cenuşiu de pe podea, Leew îşi încheiase planul…

A urcat în foişorul de pază şi a privit spre Pământul ce se întindea sub el. Undeva, departe, o insuliță pierdută în apele unui fluviu. O mulțime de tineri…

A zâmbit încântat. Tineri… Subiecți ideali pentru o demonstrație a Iluziei… Subiecți sensibili la Amăgire…

Acum ştia ce, unde şi cum.

Trebuia doar să treacă la fapte.

Pe insulă domnea veselia. Grijile rămăseseră undeva, pe mal.

Fluviul nămolos îşi scurgea agale apele galbene. Uneori verzi, când ploua la munte… Iar soarele încingea pământul, ofilea iarba… Zăduful îşi cufunda aripile în apa călâie şi se mai domolea.

Trecuse de amiază, lumea începuse să se agite… Râsete, chiote. Undeva se asculta muzică… Cei mai leneşi zăceau la umbră, cei vioi ignorau căldura şi se zbenguiau… Aşteptau cu toții răcoarea serii, pentru ca activitatea să izbucnească din plin, ca un motor care, după ce-a fost ținut la ralanti, porneşte cu toată viteza…

Semnele au început să se ivească înainte de amurg.

Soarele se prăbuşea încet spre Bărăgan, dând vădite semne de oboseală…

Atunci au apărut primele stoluri.

Pâlcuri izolate de vrăbii, venind grăbite din toate părțile, trecând apa ce strălucea în încercarea de a respinge razele ce se chinuiau s-o străbată. S-au unit în stoluri uriaşe. Patru la număr, distincte, fără să se amestece între ele. Fiecare rotindu-se într-o anumită zonă, apre un anume punct cardinal… Vârtejuri cenuşii de pene şi ciripituri excitate… Apoi stolurile s-au strâns într-un singur nor, care a făcut o mişcare unică, ocolind întreaga insulă. După care s-au risipit din nou în cele patru zări. Au mai zburat un timp, au năpădit copacii, înghesuindu-se pe ramuri…

Cei de pe insulă îşi încetaseră discuțiile, jocurile. Priveau invazia păsărilor cu o curiozitate netemătoare. Poate vesteau ploaie… Dar pe cerul alburiu, năpădit de praful cîmpiei, nici urmă de nor…

Iar când băieții şi fetele au hotărât că zăboviseră destul admirând ciudățenia, că venise vremea să-şi vadă de treburile lor, din nord, dinspre Deltă, s-au apropiat, într-o planare calmă, liniştită, cârduri albe de berze, în care străluceau stacojiu petele ciocurilor şi picioarelor… S-au strâns într-un oval prelung, care a acoperit cerul insulei… Ovalul s-a spart în mii de petice albe, care au plutit încet în jos, spre apa din jur. S-au oprit acolo, ca nişte santinele.

Înainte ca spectatorii uimiți să aibă timp să reacționeze, văzduhul s-a întunecat. Nori negri, cârâind şi croncănind zgomotos, cu un fel de veselie sinistră. Milioane de ciori, scurse parcă din amurgul ce se lăsa… S-au răspândit pe malurile insulei, construind un covor întunecat de-a lungul conturului peticului de pământ.

Amurgul a zvâcnit o dată, sub năvala carminului, purpuriului, stacojiului şi cărămiziului zvârlite dinspre asfințit. Apoi, înserarea cenuşie…

De parcă ar fi aşteptat clipa aceea, din depărtări s-au apropiat nori albi, pufoşi… De puritatea zăpezii neîntinate a culmilor neatinse de picior de om… Nori din caer s-au desprins mii de lebede…

După aceea, năvala n-a mai avut logică. De pretutindeni apăreau fazani cu pene sclipind albastru şi auriu, sturzi cu guşe azurii, mierle zgomotoase, coțofane zglobii şi guralive… Pițigoi, stăncuțe, prigorii… Rațe şi gâşte sălbatice… Toate înghesuindu-se pe insulă, în jurul ei… Stând, aşteptând… Năpădiseră corturile, spațiile dintre ele, terenurile de joacă… Copacii se transformaseră în făpturi ciudate, acoperite cu pene, în care scânteiau mii de ochişori mici, rotunzi…

Băieții şi fetele priveau păsările cu o uimire evidentă, dar lipsită de panică, de îngrijorare. Nu exista nimic amenințător în toată bizareria aceea…

Pe nesimțite, se întunecase.. În bezna străbătută doar de luminile bacurilor, zburătoarele nemişcate păreau sculptate în piatră albă, neagră, cenuşie… Când şi când, o pană răsfrângea o lumină, sclipind ireal…

Deodată, în negura nopții s-a auzit un tril stingher. I-au răspuns, din diferite părți ale ostrovului, altele. Iar privighetoarea a început să cânte… Tristețe? Duioşie? Bucuria de a trăi? Îngrijorarea de a trăi? N-au avut timp să-şi dea seama, pentru că, din toate colțurile insulei, suratele ei i-ai ținut isonul, într-o armonie desăvârşită, de parcă păsările urmau bagheta nevăzută a unui dirijor măiastru…

Apoi cerul a început a se lumina, într-o sclipire vagă, cețoasă, crepusculară…

În înalturi apăruse, înconjurat de o aură de licurici mărunți, invizibili, din care rămăsese doar scânteierea, un pelican imens, alb… Cu ciocul roşu ca focul, ca flacăra pură… Cu guşa goală. Răspândea o seninătate tristă, o resemnare şi o împăcare în care se ascundea o urmă de veselie, chiar de ironie amuzată, binevoitoare…

Pelicanul plutea acolo, la înălțime, perfect vizibil, fără să dea din aripi, fără să zboare, de parcă ar fi fost țintuit cu piroane străvezii de cerul negru, fără lună… Iar stelele sclipeau palid, ascunse de strălucirea vagă, ireală, a licuricilor nevăzuți.

Corul privighetorilor a înălțat o suită de triluri triumfătoare, apoi a încetat brusc. S-a aşternut tăcerea…

Şi, de parcă acea tăcere ar fi reprezentat un semnal, mii de aripi au fâlfâit, au izbit aerul cu putere, iar în jurul păsării uriaşe s-a format un cerc alb, rotitor, halucinant prin mişcarea lui continuă, constantă, din lebedele ca aşteptaseră cumințipe apă…

Alt fâşâit al aerului străpuns de pene… În jurul cercului alb s-a întins altul, negru, din mii de ciori şi corbi, bucăți de marmură neagră, lignit lucitor şi abanos lustruit care pluteau în aerul răcoros al nopții…

Atunci, pelicanul care se mulțumise a pluti nemişcat pe cerul fosforescent, a făcut un gest surprinzător: şi-a întors ciocul spre propriul piept şi şi-a sfâşiat haina de pene imaculate. Sângele purpuriu a țâşnit ca dintr-un izvor, s-a împrăştiat în mii de stropi, rubine zdrobite ce sclipeau în toate nuanțele roşii ale vieşii, care s-au scurs spre pământ, peste capetele celor ce priveau uluiți. În timp ce cădeau, picăturile strălucitoare se transformau în petale parfumate de trandafiri purpurii, se măcinau în bătaia brizei de noapte, se spulberau într-un praf fin, insesizabil, care acoperea insula…

Iar pelicanul continua să-şi sfâşie pieptul, scoțând la iveală carnea roză, fragedă… Devenea din ce în ce mai ireal, mai imaterial, semănând tot mai mult cu ilustrația din bestiarele străvechi ce reprezenta pelicanul, pasărea altruistă care se sacrifică pe sine atunci când nu are ce să dea de mâncare puilor…

Zgomotul asurzitor al păsărilor ce-şi luau zborul de pe sol a fost copleşitor, asurzitor, înăbuşind strigătele de uimire ale fetelor şi băieților… Stolurile, pâlcurile, cârdurile de zburătoare se îndreptau spre carnea aceea oferită, îşi înfigeau ciocurile în ea, o sfâşiau, o devorau… Ca pe o împărtăşanie, fără nici o impresie de violență, de sălbăticie… Sângele continua să se scurgă, ploaie parfumată ce devenea pulbere nepipăibilă…

Iar când ultima bucată a pelicanului uriaş a fost înghițită, când ultima picătură de sânge a atins pământul, Leew, Stăpânul Iluziilor, Domnul Amăgirilor, şi-a încheiat existența, zâmbind fericit…

Asupra insulei s-a abătut bezna.

Păsările au dispărut toate, de parcă n-ar fi fost…

Iar insula a rămas, ca înainte, în deplina stăpânire a oamenilor.

Un timp, a domnit tăcerea. Apoi, o voce neîncrezătoare, uluită, a rostit, încercând să pară nepăsătoare:

-Ce spectacol! O hologramă perfectă!

Glasuri diferite i-au contrazis părerea, au aprobat-o, au exprimat alte opinii… Discuțiile au continuat până în zori, când locuitorii de moment ai insulei şi-au găsit alte preocupări…

Dar din noaptea următoare, toți cei care fuseseră pe insulă au început să viseze păsări…

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Este absolvent al Facultății de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti (1971). A lucrat la Centrul de Calcul din Ministerul Agriculturii (1971-2004), (pe care l-a condus în perioada 1995-2004), apoi la Agenția pentru Plăți şi Intervenție în Agricultură.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Membru al Societății Române de Science Fiction şi Fantasy

Debutul absolut în anul 1993, în revista *Quasar*, cu povestirea *Fața nevăzută a planetei Marte*, iar debutul editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic*, la Editura Dacia.

A publicat sute de texte literare, recenzii şi eseuri, colaborând cu revistele *Jurnalul SF*, *Anticipația*, *ArtPanorama*, *Tritonic.ro*, *Lumi Virtuale*, *Proscris*, *Nautilus*, *Almanahul Anticipația*, etc.
A publicat povestiri în volumele colective: *Nemira 96*, *Plaja Nudiştilor* (1999), *Don Quijote, prostituata şi alte personaje* (2000), *Timpul eroilor* (2001), *Romania SF 2001*, *Alte lumi, alte legende* (2002), *AtelierKult: povestiri fantastice* (2005), *Alte Țărmuri* (2009), *Millennium fantasy &science fiction 1* (2009), *Millennium fantasy & science fiction 2* (2009), *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (2009), *Pangaia* (2010).

A publicat volumele: *Trip-tic* (roman, 1999, Dacia), *Spre Ierusalim* (proză scurtă, 2000, ALL), *Constanța 1919* (proză scurtă, 2000, PROLOGOS), *Opțiunea* (roman, 2004, Pygmalion), *Spaime* (roman, 2004, Pygmalion), *Babl* (povestiri, 2004, Diasfera), *Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu* (non-ficțiune, 2005, Cartea de buzunar), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (povestiri, 2006, Diasfera), *Waldemar* (roman, 2007, TRITONIC), *Blocul câş* (roman, 2008, TRITONIC), *Povestiri fantastice* (povestiri, 2008, Millennnium Books), *După-amiază cu bere şi zâne* (roman, 2009, TRITONIC), *Ghicit de seară* (povestiri, 2010, TRITONIC), *Lumea lui Waldemar* (volum omnibus, 4 romane, 2010, TRITONIC), *Modificatorii* (povestiri, 2010, Millennium Books), *Singur pe Ormuza* (povestiri, 2011, Millennium Books).

A publicat peste 45 de volume traduse din literatura universală (printre care A. Merritt: *Corabia zeiței Ishtar*, *Fața din abis*, *Pierduți în miraj*, Isaac Asimov: *Călătorie fantastică*, George R. R. Martin: *Peregrinările lui Tuf*, Neil Gaiman: *Zei americani*, *Nicăieri*, *Băieții lui Anansi*, *Pulbere de stele*, *Coraline*, Dean Koontz: *În puterea nopții*, *Trăieşte noaptea*, *Odd Thomas*, *Odd pentru vecie*).

A obținut premiul *Vladimir Colin* în anul 2000 pentru *Constanța 1919* şi Premiul *Ion Hobana* în 2011 pentru cel mai bun volum fantasy publicat în 2010 (*Lumea lui Waldemar*)